

Man kan ikke direkte sige, at vi nu har nedlagt 17 ordninger og stoppet dem i VækstFonden; det kan man ikke sige. Men man kan sige, at vi kører ad to parallelle spor. Som det ret præcist blev fremlagt her i salen for et år siden i regeringens erhvervspolitiske redegørelse, var det allerede dengang regeringens hensigt at nedtrappe antallet af direkte erhvervsstøtteordninger, hvor virksomhederne skal sidde og udfylde skemaer og sende dem af sted og finde ud af, hvad det overhovedet er for nogle, osv. osv. osv. Det skete i det første år, og det har så beløbet sig til, at vi har reduceret disse fra 40 til 17.

Men det betyder ikke, at der nu direkte er overflyttet 17 erhvervsordninger til VækstFonden; det er ikke rigtigt. F.eks. kan jeg nævne, at vi på eksportområdet havde fire-fem ordninger, som vi har lagt sammen til én, så man har ét sted at henvende sig, som fungerer som postkasse, og hvor man kan få et skema, osv. Det samme gælder for iværksættere. Og så har vi ladet nogle ordninger løbe ud. Når vi lod den ordning med initiativkautionen løbe ud og stoppede den, var det primært, fordi der var meget, meget lidt træk på den ordning. Der var altså meget få virksomheder, der brugte den ordning; men derfor kan man selvfølgelig ikke afvise, at der kan have været nogle af de virksomheder, som ville have kunnet bruge den ordning, som måske ikke kan komme ind under VækstFonden, men lad os drøfte det under udvalgsbehandlingen.

Jeg synes bare, vi også skal se dette i sammenhæng med, hvad der er af øvrige initiativer og muligheder for netop de små virksomheder, som vi alle er meget optaget af. Det drejer sig om nyudviklede selskaber, en styrkelse af det teknologiske servicesystem, bearbejdning af nye produktideer, iværksætterklippekort, en isbryderordning, og vi iværksætter nu noget, som disse virksomheder taler meget om, nemlig et kraftigt initiativ i retning af regelsanering og administrative lettelser for de mindre virksomheder. Endelig skal vi drøfte hele iværksætterpolitikken, om den overhovedet skal køres på denne måde.

Så der er masser af initiativer, der både fungerer i dag og skal bringes til at fungere bedre for de mindre virksomheder, og jeg synes, vi skal se de små virksomheders vilkår i et samlet lys: Hvad er der af muligheder for små virksomheder i dag, ikke kun i retning af støtteordninger, men også på andre måder, og hvilke

andre initiativer er der? Og det glæder jeg mig til at vi kan få belyst under udvalgsbehandlingen.

Med hensyn til hr. Svend Erik Hovmands spørgsmål om informationen om disse ordninger kunne jeg næsten svare, at bønnen er hørt. For det, som vi nu gør og allerede har sat i gang og oven i købet snart er færdige med fra Erhvervsministeriets side, er at prøve at lave en samlet publikation over alle ministeriers støtteordninger og erhvervsfremmeordninger, som bliver udgivet i en lille bog; og jeg hørte i går til min uendelige forundring, at den kun skulle fylde otte sider. Det synes jeg var meget opløftende!

Sammen med den bog udsendes der en diskette, som man så kan smække ind i computeren for at se, hvordan ansøgningsskemaet er, og man kan udfylde ansøgningsskemaet på computeren. I øvrigt prøver vi at lave ens ansøgningsskemaer, så man ikke skal 17 forskellige steder hen og have forskellige skemaer, og hvad ved jeg. For selvfølgelig kommer vi aldrig af med alle erhvervsfremmeordninger, og det skal vi heller ikke; det er ikke min målsætning. Men jeg kan da sige, at vi i Erhvervsministeriet allerede er i fuldt sving med at leve op til det, som vi i øvrigt har aftalt partierne imellem – også med Det Konservative Folkeparti i forbindelse med finanslovaftalen – om, at regeringen ønsker at gå videre med hensyn til at få neddrolet de direkte støtteordninger og gå over til rammebetingelser.

Det, jeg så vil sige til fru Pernille Sams, er, at den tredje grammofonplade – som fru Pernille Sams glemte – ud over servicesektoren og offentligt-privat samarbejde hedder rammebetingelser, rammebetingelser, rammebetingelser. I øvrigt vil jeg sige til fru Pernille Sams, at det slet ikke passer. Jeg kender godt den myte, at det eneste, der interesserer os i Erhvervsministeriet, er servicesektoren, og jeg hører den ustandselig, men det passer ikke.

Det, som vi har fremhævet – og jeg vil godt se det parti, der er uenig i dét; det er i hvert fald ikke Det Konservative Folkeparti, så vidt jeg ved – er, at der fremover er muligheder for at skabe beskæftigelse for en gruppe mennesker inden for servicesektoren, en gruppe mennesker, som ikke har den forfærdelig store uddannelse, og som også skal finde noget at rive i i dette samfund. Det har jeg aldrig hørt Det Konservative Folkeparti udtale sig imod.